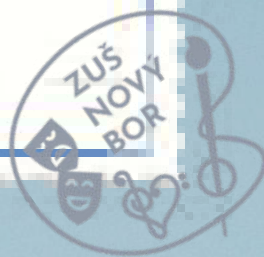

ABSOLVENTI
ZUŠ NOVÝ BOR

2022/2023

PROGRAM ABSOLVENTSKÉHO KONCERTU

STŘEDA 21. 6. 2023

Viola Ortová - klavír

G. Gabrieli: Varhanní intonace in C
P. I. Čajkovskij: Stará francouzská píseň
C. Czerny: Moderato C dur

Tereza Krchňáková - LDO

L. Aškenazy: Vajíčko

Kristýna Vaisová - sólový zpěv

K. M. Tichá: Kolemjdoucí
T. Yorke: Creep

Anežka Hořová - housle

G. Perlmann: Israeli Concertino

Leona Lebedová - housle

W. A. Mozart: Menuet

Tereza Krchňáková - sólový zpěv

M. Krkoška: Ve dvou
Ch. Perri: A Thousand Years

Eliška Hrabcová - sborový zpěv
Kristýna Líbalová - sborový zpěv
Markéta Votrubová - sborový zpěv

PĚVECKÝ SBOR CAMELLA

H. Shore: May it be
V. Tabush: Samba Ielé

PROGRAM ABSOLVENTSKÉHO KONCERTU

ČTVRTEK 22. 6. 2023

Jan Frömmel - klavír

F. Gasparini: Verso in F
S. Heller: Lístek do památníku
F. Burgmüller: Tarantela

Pavla Dušková - klavír

L. van Beethoven: Bagatella a moll

Jiří Jakoubek - klavír

J. Pachelbel: Fuga C dur
E. H. Grieg: Chvála jara

Martin Kriššák - klavír

R. Schumann - F. Liszt: Liebeslied

Johanka Masopustová - klavír

G. F. Händel: Passacaglia

Zuzana Havlasová - klavír

C. Debussy: Měsíční svit

Marie Šolínová - klavír

J. Pachelbel: Canon in D
Z. Fibich: Poem

Adam Hovbel - kytara

F. Gragnani: Sonatina

Pavla Dušková - klavír Johanka Masopustová - klavír

E. Hradecký: Ragtime
P. Marquina: Španělský tanec

TEREZA KRCHŇÁKOVÁ

literárně-dramatický obor

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na herectví?

Maminka začala pracovat v ZUŠ v Doksech a líbila se jí představení literárně-dramatického oboru. Nabídla mi, jestli bych to také nechtěla zkusit. A já to zkusila a u herectví jsem už zůstala. Je to moc prima koníček.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

V dramaťáku máme skvělou partu, užíváme si tu spoustu legrace a o zážitky není nouze. Příští rok se chystám na talentové zkoušky na pedagogickou školu a zkušenosti z dramaťáku mi určitě pomohou.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Krásných vzpomínek mám spoustu. Je těžké vybrat jen jednu. Ale nejvíc zážitků máme vždycky ze soustředění.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Do ZUŠ stojí zato se přihlásit. Získáš nové kamarády a něco nového se naučíš.

Co říká o Terezce její pan učitel Jiří Štrobl:

Tereza přistoupila do nově vzniklého dramatického oddělení z Doks, takže se stává první absolventkou našeho nového oddělení. Začínala v mladším oddělení, které si začalo říkat KOPANEČEK. Zde se velmi zviditelnila při představeních pro školy, kdy zaskočila za nemocnou kamarádku a skvěle improvizovala roli paní učitelky. Letošní školní rok již působila v nejstarším souboru KOPANEC. Kromě reportérky v komedii TV PŘENOS si zahrála také roli jedné ze sester princezny Zlatovlásky. Kdo některé z představení zhlédl, tak určitě pochopí, proč při její charakteristice zmíním na první místě smysl pro humor a ironii. I když přišla do kolektivu starších dramaťáků, velmi brzo zapadla do party a všichni se mohou spolehnout, že nezkazí legraci.

Mě jako učitele ale nejvíce těší, že kdykoli kdokoli potřebuje pomoc, Tereza se nabídne a je na ni spolehnout. I když má spoustu dalších kroužků a je často velmi unavená, vždy ochotně zaskočí při moderování, natáčení, pomůže s mladšími kamarády nebo při přípravách představení.

PAVLA DUŠKOVÁ

hra na klavír

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na klavír?

V ZUŠ jsem začínala již jako dítě, ještě před nastoupením do školy jsem začala se sborem a flétnou. Ten den, kdy jsem rozhodla začít chodit do ZUŠ je pro mě velkou vzpomínkou. Přišla jsem se podívat se svým tatškou na flétnu, když si mě odchytil pan učitel Štrobl na chodbě. Byla jsem se tedy podívat i na zkoušce sboru, kde jsem se prvně bála a seděla tatškovi na klíně, ale nakonec jsem se rozhodla zde zůstat, což mi přineslo další množství neuvěřitelných vzpomínek. Začala jsem tedy se sborem, se kterým jsem skončila až na střední škole, ale také s hrou na flétnu, u které jsem se kvůli rovnátkům rozhodla skončit v 6. třídě. Začala jsem tedy místo toho docházet na klavír, který mi zůstal v srdci dodnes a zůstane napořád.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Studium pro mě znamenalo možnost více se věnovat hudbě, více ji porozumět, sama se jí přiučit a hlavně ji sama prožívat. Také mi přineslo množství zážitků a zkušeností. Studium jsem momentálně využila u maturitní zkoušky, kdy jsem ze hry na hudební nástroj maturovala a využiji ji dále u své budoucí profese pedagoga v mateřské škole.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Má nejhezčí vzpomínka patří malým setkáním ve Sloupu v Čechách v Lesním divadle a koncertu v divadle.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

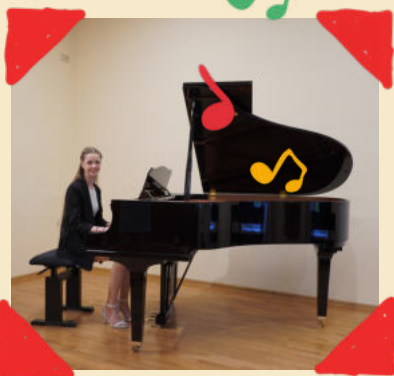
Určitě bych studium všem doporučila. Pokud vás hudba zajímá a baví vás, tak je určitě skvělý nápad zde začít.

Co říká o Pavle její paní učitelka Rudolfa Trčková:

Pavla začala chodit na klavír až v 6. třídě, bylo to takové volné pokračování jejího předcházejícího působení na naší škole a měla od počátku před sebou jasný cíl, chtěla být paní učitelkou v mateřské škole. Přizpůsobily jsme tomu výuku.

Pavla miluje písničky, klidné a přehledné skladby. Je skvělou spoluhráčkou pro čtyřruční hru, umí naslouchat spoluhráči. Má velmi jemnou a citlivou duši. Malé děti se mohou těšit na báječnou usměvavou a empatickou paní učitelku.

Rudolfa Trčková

JAN FRÖMMEL

hra na klavír

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začal chodit do ZUŠ na klavír?

Můj děda už kdysi dávno koupil klavír a ten u nás zůstal až doteď. Když jsem byl malý, zajímalo mě, jak se na něj hraje.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Na začátku pro mě byl klavír jen povinností, ale postupem času se z něj stal můj koníček. Mám velice rád hudbu a jsem rád, že si na klavír mohu zahrát své oblíbené skladby.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Jsem velký stresář, takže na koncertech často dělám chyby. Nejraději vzpomínám, když jsme se s kolegy klavíristy nad našimi zbytečnými chybami zasmáli.

Co bys dnes vzkázal někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Určitě to zkusit. Když se mu klavír nezalíbí, tak prostě odejde a najde si zálibu v něčem jiném. Ale když začne mít nástroj rád a bude pokračovat, tak mu to otevře mnohé možnosti, které ještě nepoznal.

Co říká o Honzovi jeho pan učitel Radek Poláček:

Honza vyniká vysokou přirozenou inteligencí. Vše důkladně promýšlí a moc toho nenamluví. Pokud ale něco řekne, tak to má smysl a váhu. Stejně jako na základní škole i v ZUŠce nedává emoce navenek znát, o to víc jich má ovšem uvnitř. Letošní rok je pro Honzu poslední. Nebude pokračovat ve studiu klavíru, protože odchází na střední školu do Liberce. Věřím, že se k nástroji občas vrátí a najde si nějakou svou oblíbenou skladbu, jakou byla naposledy ústřední melodie z filmu o Jamesi Bondovi.

Radek Poláček

ZUZANA HAVLASOVÁ

hra na klavír

4./II.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na klavír?

Ve školce jsem měla paní učitelku, která s námi sedávala každý den u klavíru a společně jsme zpívali. Milovala jsem její hraní, protože kolikrát, když jsme pozdě odpoledne čekali na rodiče, nám hrála různé skladby nebo písničky. A když mě poprvé pustila ke klavíru a já si mohla zkusit seskládat melodií písničky Pec nám spadla, usmyslela jsem si, že se na klavír naučím hrát stejně krásně jako ona.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Ze studia jsem si odnesla nejen poznání, že trpělivost, vytrvalost a režim jsou způsoby, jak se postavit každé výzvě, ale naučila jsem se i spoustu věcí do obyčejného života od lidí, které jsem měla tu čest díky hře na klavír poznat. Zjistila jsem, že hudba je pro mě kotvou, kdykoliv se mi zdá, že se svět točí příliš rychle, a já jsem vděčná, že jsem díky tomu měla možnost postavit se překážkám v životě s klidnou myslí.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Ač se mi to samotné zdá zvláštní, nemám jednu nejhezčí vzpomínku. Mám spoustu krásných vzpomínek týkajících se hry na klavír, ke kterým se čas od času ráda vracím.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Řekla bych mu, aby do svého hraní vždy vložil nejen noty naučené z několika stránek papíru, ale i část sebe. Protože zahrát naučenou skladbu je jedna věc, ale zahrát skladbu, do které vložíme nějaký svůj pocit, prožitek nebo vzkaz, je něco úplně jiného.

Co říká o Zuzce paní učitelka Miroslava Čermáková:

Zuzanka byla vždy velmi pilná a snaživá žákyně. Učila se s velkým zájmem a nadšením. Na hodiny chodila připravená, vždy se těšila a svou snahou získala široké dovednosti. Je schopná si poradit s písničkami s vlastním akordickým doprovodem a často to i využívá. Skladby si vybírala sama, zajímá se o různé žánry a jejich interpretaci. Byla pro mě velmi milým žákem, se kterým se dobře pracovalo. Vždy ochotně vystupovala na koncertech a akcích které škola pořádala. Často hraje svým profesorkám na Gymnáziu, které jí s radostí poslouchají.

Miroslava Čermáková a Dita Eiseltová

ANEŽKA HOŤOVÁ

hra na housle

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na housle?

Když jsem chodila do školky, přišel tam pan učitel a ukázal nám, jak se na housle hraje, zahrál nám a dokonce nám půjčil housle do ruky. Mně se to moc líbilo a přišla jsem domů celá nadšená a přesvědčená, že chci hrát na housle. Od té doby chodím do ZUŠ na housle a později i na výtvarný obor.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Znamenalo a stále to pro mě znamená mnoho úsilí a práce. Ale také radost z hudby a překonání překážek, když mi něco nejde.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Když mi bylo asi sedm, hrála jsem na housle v dokumentu k Tříkrálové sbírce, který natáčela Česká televize. Tenkrát jsem hrála písničku Tancuj, tancuj.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Je to zábava a je krásné, když si můžete pro radost sobě a svým blízkým zahrát. Najdete si nové kamarády. Stojí to za to.

Co říká o Anežce její pan učitel Martin Weiss:

Anežku Hoťovou jsem prvně spatřil ve školce ve Velkém Šenově, kde jsem dělal nábor na housle do základní umělecké školy. Od prvního okamžiku bylo patrné, že je zcela odlišná od ostatních dětí. Byla takový malý zvědavý čertík. Když se potom v následujícím školním roce stala mou žačkou, začala ke mně docházet na hodiny se svou maminkou, která byla trochu přísná. Měl jsem díky tomu lehce ulehčenou práci, neboť co jsem řekl, to nacvičily. Anežka vždy hrála velmi muzikálně s krásným hudebním výrazem, ale technicky to byla skoro hrůza. Smyčec jí lítal od kobylky k hmatníku hlava, nehlava, hlavně, že to hraje...

Jednou jsem na společné hodině houslí maličko hřímal o tom, jak některé věci se musí pořádně nacvičit. Poté maminka Anežku rázně chytla za ruku a se slovy: „Tak a jdeme a musí to být příště lepší a budeme cvičit“ rázně odkráčela v červených lodičkách a chudáka Anežku vláčela s sebou. Anežka však zcela v pohodě ke mně obrátila zrak, vycenila značně prořídlý chrup a její pohled říkal: „Nebojte, to nebude tak zlé. Já mámu znám.“ Já jsem potom někdy na adresu paní Hoťové podotkl: „Vás bych tedy za maminku nechtěl.“ Nicméně paní Hoťová se za několik let stala paní Weissovou.

ADAM HOVBEL

hra na kytaru

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začal chodit do ZUŠ na kytaru?

Přivedla mě k tomu má paní učitelka Olinka ze školky. Líbilo se mi, jak krásně hraje na kytaru.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Studium pro mě znamená trénování hlavy a procvičování rukou. Maminka mi vždy říkala, že mi to do života přidá hodně soustředěnosti.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Mé nejhezčí vzpomínky jsou vždy na koncerty - nejdříve tréma, vystoupení a potom zažít potlesk a mít radost z úspěchu.

Co bys dnes vzkázal někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Je to hodně práce, ale bez práce nejsou koláče. A mé zážitky a zkušenosti mi nikdo nesebere.

Co říká o Adamovi jeho paní učitelka Hana Přívratká:

Adam byl od svého prvního ročníku žákem, kterého si učitel může přát. Vždy spolehlivý, připravený a spolupracující. Zúčastnil se i kytarové celostátní soutěže, kde postoupil do krajského kola, kde by jistě také uspěl, ale další kola byla tehdy zrušena kvůli covidu.

Vzpomínám na jeho vstup do kytarového souboru. Tehdy jsem nechala každého člena souboru přehrát všechny hlasy zadávaného tria. Když postupně dohráli, zeptala jsem se jich, zda si všimli čehosi zajímavého. Jedna žačka hned pokývala hlavou se slovy, že si všimla... A já pokračovala:

ten nejmladší z vás (Adam) hrál nejlépe. Všichni pokývali hlavou, že si toho také všimli. Takto vstoupil Adam do kytarového souboru. Dnes je v něm stále uznávanou autoritou i pro dnes už mladší žáky. Je třeba ještě dodat, že Adam vždy byl a stále je skvělý bratr. Díky němu hraje Lukáš v kytarovém souboru už od druhého ročníku a je také výborný. Když Adam s Lukášem hráli na nějakém vystoupení spolu, bylo patrné, jak doprovázející Adam dává pozor, co Lukáš hraje. Když se pak z publika ozvalo – ten malý byl skvělý, tvářil se Adam velmi hrdě. Nežárnil, nesoupeřil, sám byl výborný.

I takového bratra si člověk může jen přát.

Hana Přívratká

JIŘÍ JAKOUBEK

hra na klavír

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začal chodit do ZUŠ na klavír?

Doprovázel jsem s maminkou sestru na hodiny klavíru. A pan učitel navrhl, jestli nechci také začít hrát.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Studium pro mě znamenalo hezky strávený čas na hodinách klavíru. Naučil jsem se pěkné skladby.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Rád vzpomínám na pravidelná setkání s flétnou a klavírem pod vedením paní učitelky Šudové a pana učitele Poláčka.

Co bys dnes vzkázal někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Doporučil bych mu, ať se určitě přihlásí. Je to super.

Co říká o Jirkovi jeho pan učitel Radek Poláček :

Jirka hraje na klavír od svých pěti let. Dodnes si pamatuji, jak během prvních hodin lezl více pod klavírem, než seděl u klavíru. S maminkou jsme se mnohdy snažili marně dostat ho na točitou židli, na které ale postupně trávil více času a ukazoval své hudební nadání. Práce s ním byla radostí. Na druhém stupni ZŠ začal klavíru konkurovat fotbal, který se stal pro Jirku životním zájmem. Sportu se věnuje téměř každý den a na klavír mu přirozeně nezbývá mnoho času. Jirka je hodně aktivní, snaží se prosazovat své názory a nejdnou se se mnou pustil do polemiky. Výsledek naší práce byl ale vždy stylový a krásný.

Radek Poláček

TEREZA KRCHŇÁKOVÁ

sólový zpěv

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na zpěv?

Od malička ráda zpívám a v ZUŠ jsem vždycky na koncertech obdivovala starší holky zpěvačky a chtěla být jako jedna z nich. Ve druhé třídě jsem si tento sen splnila. Zpívání je můj největší koníček.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Zpěv mě provází celým životem a je to věrný společník. Jako druhou školu jsem si vybrala konzervatoř a kdo ví, možná to jednou bude i moje profese.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Ráda vzpomínám na první vystoupení v Novém Boru, kdy jsem jako sólistka vystupovala s pěveckým sborem Camella s písní Ewy Farné Vánoce na míru. Byl to pro mě krásný zážitek.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

V ZUŠ můžete hrát na nástroj, kreslit, dělat divadlo a každý si tu najde něco, co by ho mohlo bavit. Neváhejte a přijďte si vybrat nového koníčka.

Co říká o Terezce její paní učitelka Kateřina Doubravová:

Terezka na naši školu přestoupila ze ZUŠ Doksy před čtyřmi lety. Kromě zpěvu ještě chodí na saxofon a literárně-dramatický obor. Je na ní vždy spoleh, je milá, vstřícná a se vším pomáhá. Účastní se všech akcí, ať to jsou koncerty, soutěže nebo různá další vystoupení. Terezku znám od mala a beru jí jako svou rodinu, a proto jsem se na ní vždy velmi těšila. Hodiny s ní byly vždy plné smíchu, radosti a krásných písniček.

Kateřina Doubravová

MARTIN KRIŠŠÁK

hra na klavír

4./II.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začal chodit do ZUŠ na klavír?

Už od nepaměti jsem se pohyboval mezi lidmi, kteří hráli na všelijaké hudební nástroje. Moji vazbu k hudbě jsem prý zprvu vesele projevovat svým hlasem, ale brzy jsem od rodičů dostal příležitost prokázat svoje schopnosti i na skutečném nástroji.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Hrou na klavír a všeobecně reprodukcí hudby jsem postupně objevil nový způsob vyjádření, který mi přirozeně nebyl vlastní. Kdyby mě někdo viděl hrát před pěti lety a porovnal to s tím, jak hraji dnes, pochopil by, co tím myslím. I když ještě mám před sebou spoustu věcí, které se musím naučit, studium hudby na této škole mi určitě přineslo do budoucna mnohem více, než si momentálně uvědomuji.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Vzpomínky mě často přenášejí do chvil, kdy jsem vykonával před učiteli a posluchači svou hudbu. Rád vzpomínám na okamžiky, kdy jsem zakončil své vystoupení a do uší mi pronikal potlesk. Byly to okamžiky, kdy se zdálo, že prostor je naplněn nejen zvukem potlesku, ale také pochopením, respektem a radostí. A v těchto okamžicích jsem si uvědomoval, že všechno úsilí, které jsem věnoval tréninku, stálo za to. Vzpomínka tedy není pouze jedna.

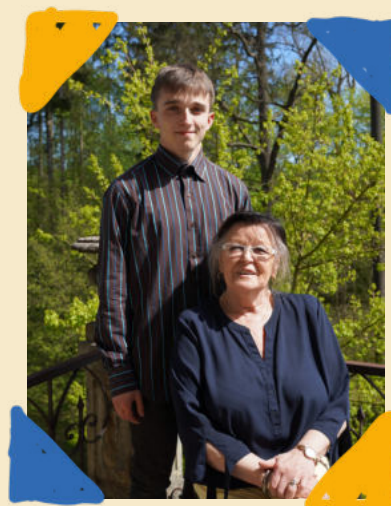
Co bys dnes vzkázal někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Pokud o tom uvažuješ, nejspíš tě to láká. Vyber si nástroj, který tě nejvíce láká a pusť se do toho. Neztrácej čas a trénuj pravidelně, i kdyby jen pár minut denně a nepropadej zklamání, pokud tvé výsledky nejsou vidět okamžitě. Krása je ve vytrvalosti.

Co říká o Martinovi jeho paní učitelka Miroslava Čermáková:

Když přišel **Martin** do mé třídy hned jsem pochopila, že je velmi šikovný. Brzo se ukázalo, že je obrovský talent. Velmi rychle rozvíjel své nadání a dosáhl v krátkém čase výborné techniky a vytříbeného přednesu. S Martinem byla radost pracovat. Vždy se na hodiny zodpovědně připravoval. Vybíral si sám technicky náročné skladby, závažnějšího charakteru, na kterých se vždy posunul mílovými kroky v poznávání hudby. Vybudoval si krásný vztah k hudbě, ke které přistupoval vždy s pokorou. Zúčastňoval se mnoha soutěží, veřejných vystoupení a skvěle reprezentoval naši školu.

Miroslava Čermáková a Dita Eiseltová

LEONA LEBEDOVÁ

hra na housle

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na housle?

Na housle jsem začala hrát díky jedné rodině z Brna, která k nám do Šluknovského kostela jezdívá každý letní prázdniny. A když jsem viděla a slyšela housle hrát, tak jsem se díky tomu rozhodla, že na housle chci také umět.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Díky ZUŠ jsem se toho naučila spoustu... nejenom noty, ale také to jak hudba „funguje“, a co obnáší. Protože, když jsem někdy, někde viděla jen a slyšela jak někdo hraje na nějaký hudební nástroj, tak jsem viděla a slyšela tu krásu, ale nikdy by mě nenapadlo že to chce trénovat a zkoušet to pořád dokola.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Každá, kdy vystupuji, ať už sólově, anebo s naším souborem, tak jsou všechny tyhle dny mou nejhezčí vzpomínkou.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Jestli člověk má opravdu hodně rád hudbu, anebo zpěv, a chce sám sebe rozvíjet, tak by do hudební školy měl určitě chodit. Protože díky tomu může zjistit kde dělá chyby a naučí se toho více.

Co říká o Leoně její pan učitel Martin Weiss:

Leonku jsem poznal na faře ve Šluknově. Byla až neskutečně plachá. Tehdy jsem na faře hrál z paměti nějaké lidové písničky. Jen tak – pro radost. Byla dobrá zábava, lidé zpívali. Později se mi pan farář svěřil, že by mohla Leonka začít ke mně chodit na housle. Slovo dalo slovo a následující rok se Leonka stala mou žačkou v základní umělecké škole ve Šluknově. Od začátku byla svědomitá, a tak rychle ve hře postupovala. Jejím největším úspěchem, na který rád vzpomínám, byl náš společný koncert pro místní rodáky – odsunuté Němce v Křečanech. To bylo rok před tím, než k nám přišel Covid.

Později začala Leonka chodit do orchestru, a přestože se brzy stala jeho oporou, působila vždy velmi skromně a tiše. A tak je tomu dodnes.

Martin Weiss

JOHANKA MASOPUSTOVÁ

hra na klavír

4./II.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na klavír?

Mám dojem, že tady moje odpověď nebude moc originální – když jsem začala chodit na klavír, byla jsem ještě malý špunt a na to, co se odehrávalo v mé hlavě, si už moc nepamatuji, takže řekněme, že mě ke klavíru přivedli jen mí drazí rodičové.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Studium v ZUŠ mi rozhodně pomohlo rozvinout se nejen jako hudebník, ale i jako člověk. Myslím si, že i díky němu hraje hudba v mém každodenním životě takovou roli. Hře na klavír se budu věnovat i nadále, nedokážu si bez ní svůj život představit. Je to činnost, při které dokážu relaxovat. Tedy, když s nějakou skladbou nebo její částí svádíte boje, není to zrovna relaxační, ale to k tomu prostě patří.

I když jsem často z vystupování před lidmi pořád nervózní, vystupování na koncertech mi pomohlo i s odbouráváním trémy. V ZUŠ jsem také potkala některé z mých přátel. Společné zájmy vás mohou velmi sblížit:)

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Myslím, že přímo jednu nejhezčí vzpomínku nemám. Když se ale vidím tuhle otázku, vyvstanou mi před očima moje hodiny klavíru. S paní učitelkou Trčkovou jsme si vždy rozuměly, přestože jsem ze začátku nebyla zrovna ukecaná – a atmosféra na hodinách byla skvělá. Jsem jí vděčná za to, že mě na mé cestě držela za ruku (ze začátku i doslova:)), že jsem se mohla rozvíjet pod jejím vedením, že mě rozesmávala. Upřímně, naše hodiny teď budou to, co budu nejméně postrádat.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Někdy je to pěkná dřina, ale tím se nenechte odradit. Pokud máte rádi hudbu, jděte do toho!

Co říká o Johance její paní učitelka Rudolfa Trčková:

Před dvanácti lety přišla ke mně do třídy malá, okatá, trochu vyjukaná, ale zvědavá holčička. Vydaly jsme se společně na dlouhou, někdy ne úplně snadnou cestu.

Na naše hodiny jsem se vždy těšila, protože **Johanka** má srdce bojovníka, je velice pracovitá, spolehlivá, srdečná. Oblíbila si především pomalé melodické skladby, s chutí si zahrála čtyřruční hru. Ráda se účastnila všech akcí, vystoupení i koncertů. Se svojí trpělivostí byla oporou nejmladším žákům.

Johanka se na naší škole učila i hře na zobcovou flétnu a je členkou pěveckého sboru Camella.

Vyrostla z ní sebevědomá, ale pokorná slečna s vlastním názorem a jasnou vizí do budoucna. Jsem velmi ráda, že v té budoucnosti bude stále hrát svoji úlohu láska k hudbě a ke klavíru.

Rudolfa Trčková

VIOLA ORTOVÁ

hra na klavír

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na klavír?

Na klavír hraju od pěti let – a nemůžu nehrát. Řekněte sami: hraje starší bratr i starší sestra, mladší sestra škemrá, že chce taky. Můžu já v tomhle všem dělat, že mě klavír nezajímá? Nemůžu. Zajímá.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Často to jde ztuha. Klavír mi servíruje příšerně falešné zvuky mimo rytmus, i když já na něj hraju krásně, čistě a rytmicky. Pan učitel nespokojeně frflá. Já bych nejraději utekla. Přesto zkouším hrát dál a dál – až se stane zázrak: klavír zní krásně, pan učitel se blaženě usmívá (ve vrcholných okamžicích mě i pochválí) a já hraju s velikou chutí jako o život.

Taky se jako o život věnuju skautingu, vyrábění čokoliv a nově i hře na ukulele. Z klavíru jsem vycvičená, že dostanu přesně to, co sama dávám: když všecko odšudlám, hudba je nelíbezná. Když něco přeskočím, všecko se rozsype. Když spěchám, jako naschvál se nedaří ani to, co jsem se už naučila. Ale když hraju soustředěně, klidně, když si s klavírem povídám a vnořím se do tónů, vzniká mi pod prsty veliká nádhera.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Nedávno jsem se úplnou náhodou ocitla na brněnském letišti a tam uprostřed haly plné lidí stálo piano. Sedla jsem si k němu a zahrála všecko, co jsem znala z paměti a stal se zázrak. Lehce naštvání, podráždění a zrudnutí lidé ztichli a pozorně poslouchali mou hru. A pak se začali usmívat, podupávali si do rytmu a nakonec nadšeně tleskali. V tu chvíli mi došlo, co znamená, že hudba je zázračná a že spojuje.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Je to děsná dřina. Pořád, pořád. Když přestaneš dřít, úplně hned je to vidět/slyšet. Jestli jsi odhodlaný, máš kuráž a nezalekneš se neúspěchu, tak se přidej k nám muzikantům. Protože ve chvílích, kdy tvoje hudba těší tebe i ostatní lidi, pochopíš, co je krása a že všechny ty hodiny námahy stojí za to.

Co říká o Vile její pan učitel Radek Poláček

Víla přestoupila do mé třídy až ve třetím ročníku ze třídy paní učitelky Trčkové. Chvilí jsme si na sebe zvykali, ale nakonec jsme našli společnou řeč. Změnit prostředí není pro žáka nikdy snadné. Víla patří do rodiny, ve které je hudební vzdělání přirozeným základem. Všichni její sourozenci také navštěvují nebo navštěvovali naši školu. Víla je bezprostřední a už ve dveřích je na ní poznat, zda se na hodinu připravila dobře, nebo si v něčem není jistá. I přes obtíže, které přípravu na hodiny klavíru provázejí, je nakonec vždy vděčná, když se podaří skladbu docvičit. Má z výsledku upřímnou radost.

Radek Poláček

MARIE ŠOLÍNOVÁ

hra na klavír

4./II.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na klavír?

K hudbě jsem byla vedena od malička. Mamka hrála na klavír a zpívali jsme spolu když jsem byla ještě batole. A asi někde ve snaze dohnat umění rodiče jsem se zde zkrátka ocitla.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Upřímně netuším, zastávám názor že je nejlepší nic neočekávat a nechat se překvapit něčím pěkným. Myslím že by se mi ale hra na klavír mohla hodit nehledě na to jakým směrem se vydám.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Nejhezčí vzpomínka? Nejhezčí vzpomínku mám na představení s hudební interpretací s Panem Poláčkem. Kdy se v rámci skupinové souhry jednoho dne ocitlo šest malých klavíristů u pana učitele ve třídě. A poradte si se šesti dětmi a jedním nástrojem,...ale díky přirozenému důvtipu pana učitele ani toto nebyla překážka. Po několika měsících náročné přípravy jsme na koncertu zahráli šesttírku v šesti lidech, avšak jsme u toho běhali kolem klavíru jako tryskomyši.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Komukoliv kdo se rozhodne na něco se učit hrát můžu říct jedině: „Čeká tě spousta hodin hraní notu po notě, možná budeš mít chuť se na to všechno vykašlat. Ale věř mi, že ti to v mnoha případech může dát i hodně do života. Na něco umět se nikdy neztratí.“

Co říká o Marušce její paní učitelka Miroslava Čermáková:

Maruščiny začátky studia byly pro ni obtížnější, ale postupem let si hudbu zamilovala a hrála s radostí. Často vystupovala na veřejných akcích a koncertech. Ráda si vybírala písničky ze zpěvníků a věnovala se samostatně jejich nácvičce s vlastním doprovodem v akordech. Později se začala věnovat také zpěvu. Hraje a zpívá s chutí, doma muzicírují a tak se jí hudba stala součástí života.

Miroslava Čermáková a Dita Eiseltová

KRISTÝNA VAISOVÁ

SÓLOVÝ ZPĚV

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na zpěv?

Na základní škole přestal fungovat sbor a mně chybělo zpívání.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Studium pro mě znamenalo mnoho zkušeností a pomohlo mi částečně i ve škole. Do budoucna mi to přináší mnoho, jak už do života osobního, tak i pracovního.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Nejhezčí vzpomínku mám asi z minulého roku z Vánočního koncertu, když jsme spolu s mou paní učitelkou zpívaly píseň Jen kvůli nám.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Ať se do ZUŠ přihlásí. Nasbírá mnoho zkušeností a pozná hodně lidí.

Co říká o Kristýnce její paní učitelka Kateřina Doubravová:

Když před čtyřmi lety přišla poprvé **Kristýnka** na naši hodinu, měla typický pubertální výraz v obličeji. Po pár hodinách, kdy jsme se už lépe poznaly, jsem zjistila, že za tou slupkou je úžasná rozesmátá bytost a že si budeme spolu rozumět. Máme stejný vkus na písničky, proto byla radost vždy pro ni nějakou vybírat. Navzájem jsme se i v hudbě inspirovaly a rády si spolu zazpívaly nějaký dvojhlas, nebo duet. Kristýnka letos maturuje na pedagogické škole a vím, že z ní bude skvělá učitelka a věřím, že jí bude zpěv nadále provázet jejím životem.

Kateřina Doubravová

SBOROVÝ ZPĚV

CO ŘÍKÁ O SBORISTKÁCH JEJICH PAN UČITEL JIŘÍ ŠTROBL

Poslední věta mého loňského vzpomínání na začátky mých absolventů zněla:

„...a také že doufám, jak se i příštím absolventům stane, že s nimi půjde zpívat na absolventský koncert celý jejich sbor.“

I když v době psaní těchto řádků netuším, zda se i letos splní má tehdejší přání, věřím, že se ve středu 21. června na pódiu v našem sálku neobjeví jen letošní absolventky, ale celá ta parta, jejíž jádro je spolu již neuvěřitelných 10 let. A komu že přijdou pomoci zvládnout absolventský koncert?

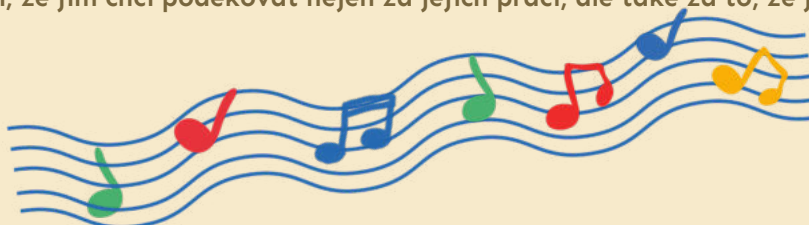
Jako vždy nebudu psát medailon každé zpěvačce zvlášť, ale zavzpomínám na ně v jednom povídání.

Nejdéle je ve sboru **Markéta Votrubová**. Začínala v Camelle, když jí byly tři roky!! Zní to skoro až neuvěřitelně, když vím, že letos bude maturovat (vlastně v době koncertu už bude mít po maturitě)! Na starých fotografiích jsem ji málem ani nepoznal. Vždy stála v pozadí a jako by ve stínu svých průbojnějších kolegyně. I když je stále velmi skromná a úmyslně nenápadná, se vznikem smíšeného sboru se stala vůdčí osobností celého sboru a v altech je prostě nepostradatelná. Vždy byla při různých akcích ochotná pomáhat, ať to bylo na soustředěních, táborech, nebo při přípravě překvapení pro „klub zasloužilých členů“. Na první pohled to možná někomu tak nepřijde, ale je s ní pokaždé veliká legrace. Tyto vzpomínky si ovšem nechám do jiného vyprávění.

Markétinou velikou kamarádkou je druhá ze sborových absolventek – **Eliška Hrabcová**. přestože zpívá soprán, je s Markétou v každé pauze nerozlučná dvojka. Snad se na mě nebude zlobit, ale začnu nezapomenutelnou vzpomínkou na její první zahraniční zájezd. Na zahajovací recepci v Chorvatsku byla tak unavená, že usnula právě v okamžiku, kdy nám servírovali úžasné zákusky. Od té doby ale už uplynulo 8 let a z malé holčičky se stala dospělá zpěvačka, která mi často pomáhá s dětskými sbory. Je nejen velmi pracovitá, ale také u malých zpěvaček velmi oblíbená a respektovaná. Pro sbor je veliká škoda, že dojíždí každý den do školy až do Liberce a nemůže zpěvu věnovat více času.

„Teprve“ první cyklus dokončuje nejmladší z letošních absolventek – **Kristýna Líbalová**. Jako jediná se ze své generace, která jela poprvé do Francie v roce 2018, dokázala svou poctivostí a pilí propracovat z přípravy přes Kameláček až do smíšeného sboru. Symbolicky jsem proto do almanachu vybral fotografii, kde jsou poprvé všechny tři absolventky pohromadě. Zajímalo by mě, kdo si po přečtení těchto řádků dá práci a pokusí se všechny identifikovat. Kristýna je zároveň členkou a vůdčí osobností divadelního souboru Kopaneček, takže by psaní o ní bylo velmi dlouhé. Ale jak je o mně známo, myslím si, že vzpomínky mají zůstat tam, kde vznikly, takže pokud někdo chce poznat tyto úžasné osobnosti blíže, dejte se k nám“. Já své povídání končím jen tím, že jim chci poděkovat nejen za jejich práci, ale také za to, že je s nimi pohoda a

Jiří Štrobl

ELIŠKA HRABCOVÁ

sborový zpěv

4./II.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na zpěv?

Od malička jsem chtěla zpívat, takže sbor byla pro rodiče jediná alternativa.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Hodně kamarádů, kteří jak doufám vydrží i do budoucna, tak jako tomu bylo u předchozích generací zpěváků. Sbor mě naučil mě koncentrovat se na výkon, pracovat, překonávat únavu, přinesl spousty emocí, když se koncert povedl.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Byla jich velika spousta, většinou jsou to vzpomínky ze soustředění, výletů... a hlavně zahraničních zájezdů. Vybrat jeden nejde.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Jdi do toho!

KRISTÝNA LÍBALOVÁ

sborový zpěv

7./I.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na zpěv?

Moji rodiče, protože jsem neměla rozum. Byly to ale opravdu těžké začátky.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?

Moje kamarády, se kterými se vídám nyní i mimo kroužky. Spoustu zážitků, prožitků, vzpomínek, zábavy.

Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?

Zájezd do Plzně 1. 4. 2023, když jsme na cestě domů zpívali písničky v pár lidech přes celý autobus. Byla to veliká legrace, na to se jen tak nezapomene.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?

Je to nádherný svět, který stojí za to prozkoumat, ať nikdo neváhá a přihlásí se co nejdřív.

MARKÉTA VOTRUBOVÁ

sborový zpěv

4./II.

Co tě vedlo k tomu, že jsi začala chodit do ZUŠ na zpěv?
Přihlásili mě rodiče, protože jsem si doma často zpívala.

Co pro tebe studium znamenalo a co ti přináší do tvého budoucího života?
Sbor, to je pro mě plno nových zkušeností a zážitků a do budoucna doufám, že mi zůstane spousta přátel a snad využiju i nějakou dovednost.

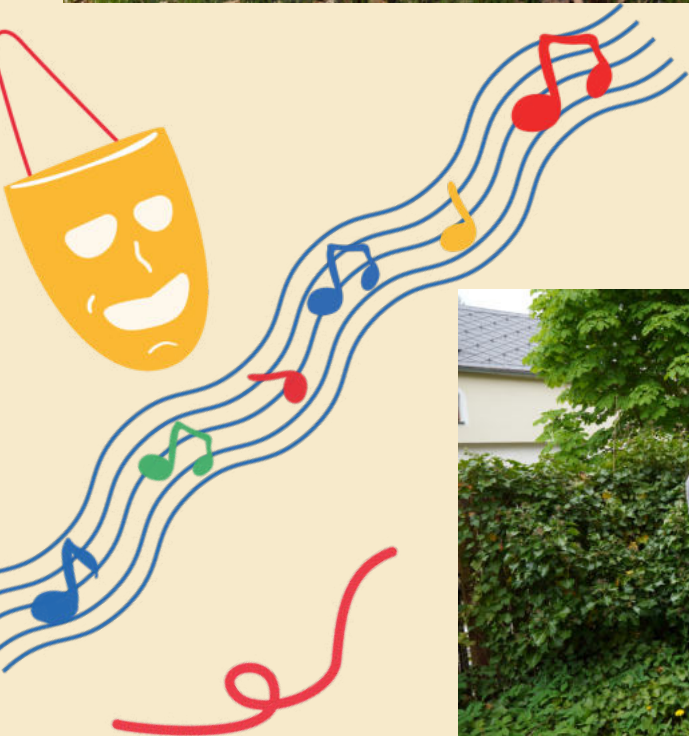
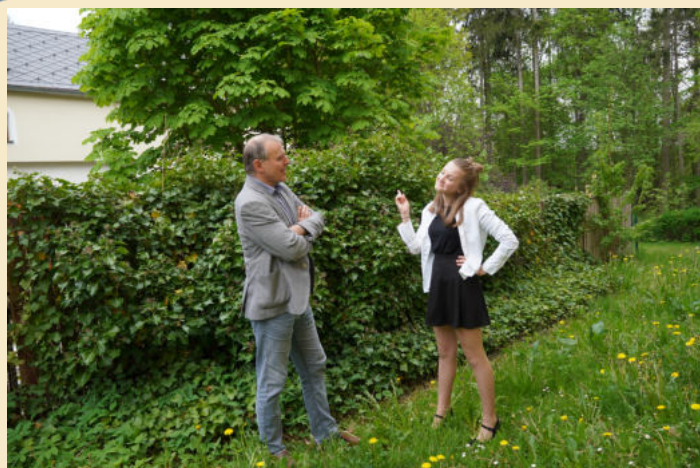
Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka?
Vybrat jedinou je hrozně těžké, bylo jich tolik. Např. zpívání ve vláčku při jízdě nádhernými Postojenskými jeskyněmi.

Co bys dnes vzkázala někomu, kdo přemýšlí, zda se do ZUŠ přihlásit?
Určitě bych to doporučila!

FOCENÍ ABSOLVENTŮ

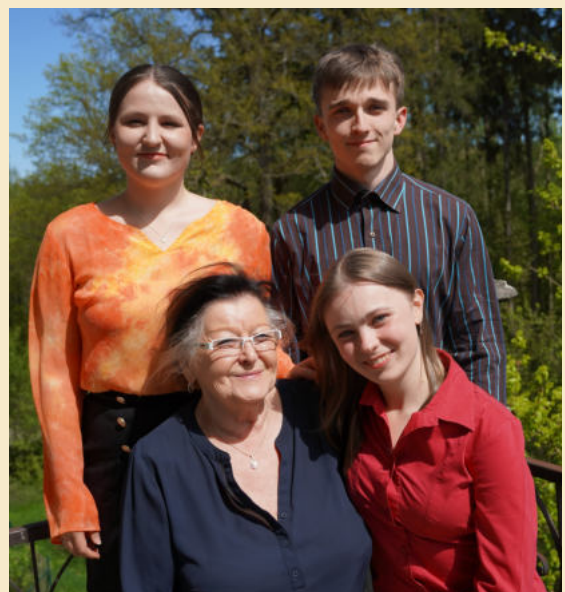

FOCENÍ ABSOLVENTŮ

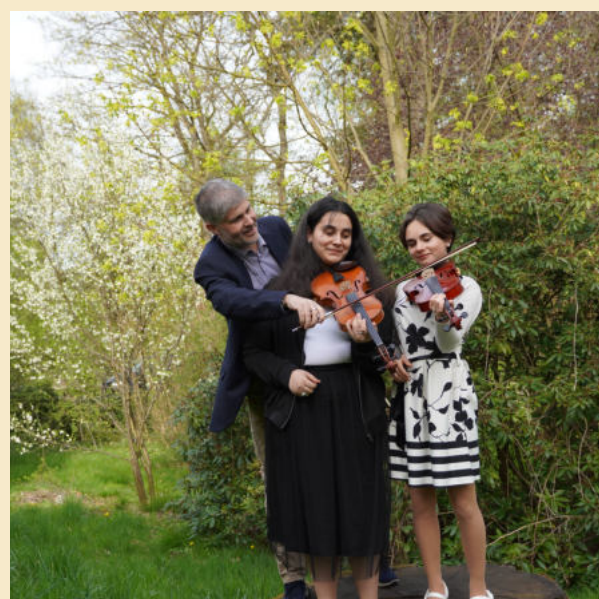

FOCENÍ ABSOLVENTŮ

FOCENÍ ABSOLVENTŮ

FOCENÍ ABSOLVENTŮ

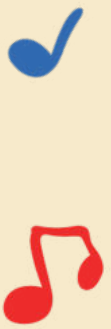

FOTOVZPOMÍNKY

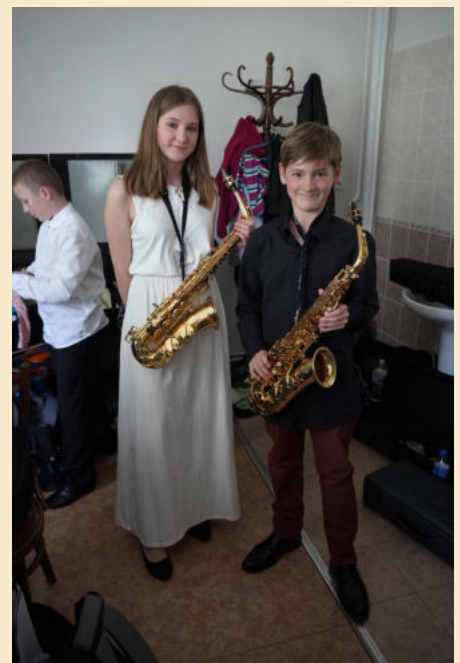

FOTOVZPOMÍNKY

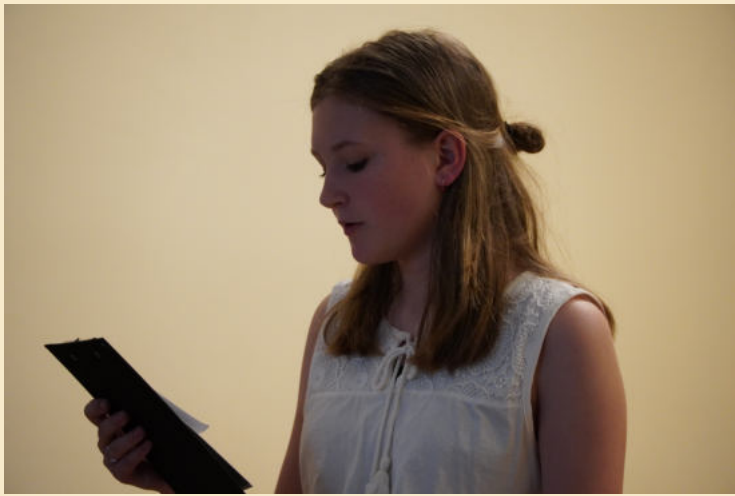

FOTOVZPOMÍNKY

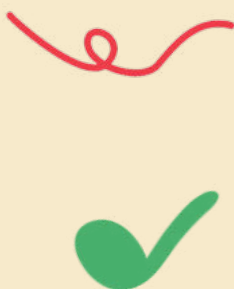
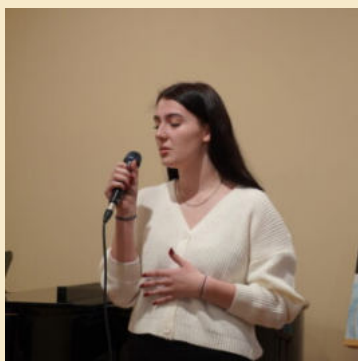

FOTOVZPOMÍNKY

FOTOVZPOMÍNKY

FOTOVZPOMÍNKY

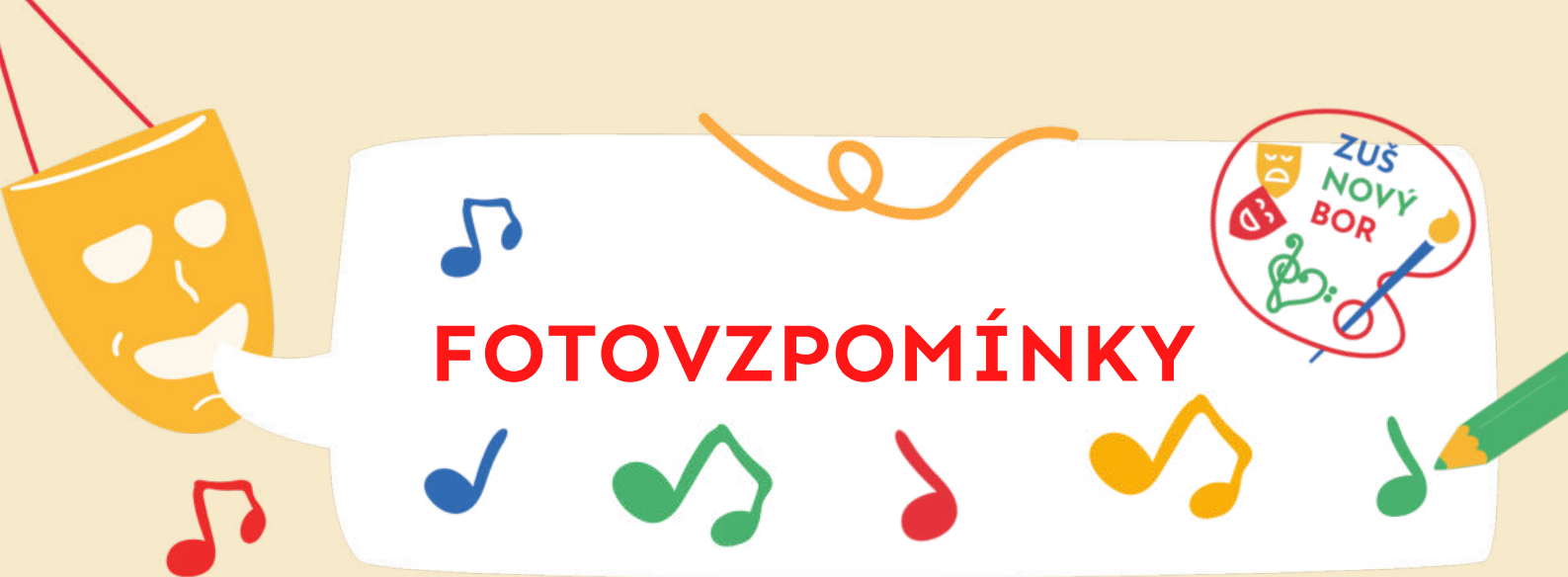

FOTOVZPOMÍNKY

ZUŠ NOVÝ BOR

FOTOVZPOMÍNKY

VÁŽENÉ ABSOLVENTKY, VÁŽENÍ ABSOLVENTI,

některého z cyklů Základní umělecké školy v Novém Boru, to, co Vám škola, jejímž zřizovatelem je naše město, poskytla, je ve světě výjimečné. Téměř nikde neexistuje systematické umělecké vzdělávání s převládající individuální výukou ať v oboru hudebním, výtvarném či literárně-dramatickém. A Vy, pokud jste absolvovali základní sedmiletý cyklus nebo dokonce ještě čtyřletý II. cyklus, máte tu čest být vzděláni v něčem, na co ostatní nedosáhli nebo na co neměli talent či trpělivost. Určitě se Vám to v životě neztratí, ba některým z Vás se to může stát životní cestou, tak jako celé řadě Vašich předchůdců.

A pokud snad Vám to bude „pouze“ přinášet radost, tak i Váš budoucí život bude snazší a spokojenější. Rozhodně jste neztratili čas.

Bylo by dobře, abyste nezapomněli především poděkovat své rodině, že Vám studium umožnila a také svým učitelům, se kterými jste trávili dlouhé hodiny, ale věřte, že na ně budete celý život vzpomínat!

Už mnohokrát jsem byl pyšný na Základní uměleckou školu v Novém Boru za to, jaké absolventy vychovává. Tento rok jsme pyšní na Vás, kteří jste ukončili cyklus ve školním roce 2022/2023.

Ať vás umění, které je dáno pouze člověku, provází celým životem!

Mgr. Jaromír Dvořák
starosta Nového Boru

Vaše umělecká cesta na naší škole je téměř u konce. Někteří z Vás budou ve studiu pokračovat dál, jiní si již zvolili svůj směr, kterým se budou ubírat. Patří vám velké uznání. Není vždy jednoduché dokončit studium, protože během této cesty na Vás čekala mnohá úskalí, která jste díky své vytrvalosti a trpělivosti překonali. Vy jste to dokázali a z naší školy si odnášíte základy uměleckého vzdělání, které Vám už nikdo nevezme. Přála bych si, abyste na toto období vzpomínali jako na období, kdy jste mohli kreativně tvořit, muzicírovat, nebo hrát divadlo, kdy jste mohli díky umění rozdávat radost sobě i ostatním.

Věřím, že se budeme i nadále setkávat, až se přijdete podívat za svými učiteli, jako hosté na koncert, nebo jako rodiče našich budoucích žáků. Přeji Vám, aby Vás umění i nadále obohacovalo a provázelo životem.

Markéta Trnková Krchňáková, DiS.
ředitelka ZUŠ Nový Bor

Základní umělecká škola v Novém Boru (2022/2023)

Kolektiv autorů: Pedagogové ZUŠ Nový Bor

ZUŠ
NOVÝ
BOR

Obálka, grafická úprava: Markéta Trnková Krchňáková, 2023
Nákladem 40 ks výtisků.